

Алекс Болдин

Фурията от апартамент №7

Когато Габи преполови четиринайстата си година, неочаквано се разболя. Тя бе любимката на опечаленото семейство от апартамент №7. Семейството бе изпратило съвсем скоро покойник в небесните селения и нейното внезапно разболяване го хвърли в паника и ужас. Върлуваше пролетен грип. Изнежената Габи, в резултат на многократните отваряния на външната врата, простиंना, разкиха се и вдигна температура. Как разбираха, че котката е с температура? Ами семейството имаше изострено наблюдение към котешкото поведение а и омърлушената Габи, по точно обложения и език ги навея на това заключение. Както и да е. Ветеринарният лекар Д-р Тронков бе повикан незабавно. Появата му беше повече от светкавична. Това не помогна обаче на Габи. След няколко мъчителни хрипове, духът и отпътува с блажено мъркане към райските порти. Д-р Тронков се извини за безсилието си, получи двойния паричен хонорар и се оттегли боязлив, кротък и хрисим.

Тъгата в семейството доби нови измерения. Старата госпожа Мрънкова я хвана безсъние. Госпожица Мрънкова(Ети), поради липсата на пухкава котешка козина която да гали, получи уртикария на дясната ръка. Гласът и, с подчертано високи и истерични нотки, се извисяваше и снижаваше в произволни и неконтролируеми периоди от време и често стигаше до плач. Младият и все още неженен господин Мрънков(Джунинър) пък просто се пропи. Пропи се с бира, което не е характерно за истинските пияници. Все пак навреме се овладя. Помогнаха му курсовете по йога. Повтаряше прилежно онова, което му набиваха в главата, ядеше ядки, пиеше чай от жен-шен и правеше нескончаеми всекидневни медитации. Това трая до момента когато около тях се появи едно ново шарено и писано, ефирно и нежно котешко създание.

В една ранна мразовита утрин, Джунинър изхвърляше боклука, когато от кофата за смет неочаквано се показва главата на малко омърляно коте. Той подсвирна от почуда, протегна нежно ръка, хвана го за гръбчето и го гушна в домашно плетения си зелен пуловер. Котето замърка благоговейно и това се оказа решаващо за съдбата му.

– Я вижте какво ви нося! – провикна се още от входната вратата ергена. – Мяуу-у-у! Мацинко-о-о! Какво си шарено-о-о! Как ще те нарече-е-е-м!

– Вай, вай, вай! – Подхвана разнежено старата г-жа Мрънкова. Какво сладко чудо ни прашаш Господи-и-и!

– Ела ми миличко-о-о. Какиното-о-о! – спусна се да го прегръща и Ети.

– Цвети! Цвети ще се казва! – ентузиизиран се провикна Джунинър.

– Виджте колко е шарено! Има си всички цветове на дъгата. Цяла цветна градинка е!

– А защо не Цура? Или Цурка? А?

– В никакъв случай! Да не сме простаци, че да наричаме така това нежно мацуранче.

Женското коте, както и да го нарекоха, се нуждаеше спешно от хигиенна процедура. Ети прибяга до таванската стая и домъкна малко бешешко коритце. То тутакси бе напълнено с гореща вода и къпането на Цурка започна. Да ама не! Самото докосване на водата предизвика у тигровото животно свирепи рефлексии. То се запремята, задраска, замяука и настана неопишуема какафония. Оказа се, че за да се изкъпе няколко месечно коте бяха необходими двама души. Въпреки многобройните рани от нокти, хигиенистите бяха решителни и неумолими. Най-накрая, Цурка увита в розова хавлиена кърпа, се озова подсушена и умирена между двете възглавници на холния диван.

– Ух! – въздъхна Джуниър. – Така ли ще бъде всеки път. Габи не прашеше тия номера!

– И си знаеше къде да пишка! – допълни Ети забърсвайки мокрото петънце под дупето на Цурка.

Зеленоокият поглед на котето следеше всяко тяхно движение. Бялата чиста козинка на гърдичките му се повдигаше и спадаше от все още незатихналото нервно напрежение. Тепърва предстоеше неговото обучение и адаптация в непознатото и странно семейство.

Следващите дни минаха с нови прекеждия и приключения. Оказа се, че Цурка притежава две силно изявени качества, светкавична бързина на реакциите и движенията и неизтощима тинейджърска енергия. Тя се стрелкаше и тичаше навсякъде където имаше възможност. Нямаше място където да не се завре. От дивана директно скачаше на библиотеката. Там се завъртяваше и помиташе с опашка ламаринения Буда. Това впрочем беше любимия сувенир на Джуниър. След това с внезапен скок се озоваваше на петламповия полюлей. Електрическото светило се залюляваше застрашително. Малко му беше нужно за да падне, защото конопената връзка с която бе вързано към куката бе почти изгнила.

След внимателен оглед на обстановката Цурка се мяташе на големия монитор. Там беше любимото и място. Когато компютърът работеше отвътре се излъчваше една мека и приятна топлинка, която я привличаше като с магнит и я караше да мърка и задрямва. Не я вълнуваше дали компютъра работеше или не. Беше и обаче добре ако работеше, тъй като чуването на пръстите на Джуниър по клавиатурата очевидно я

забавляваше. След като се прегряваше от топлината, тя скачаше на клавиатурата. По правило лявата и лапка попадеше на клавиша „Дел“ което предизвикваше моментално изтриване на работния файл на Джуниър. Той я нахокваше но с това свършваше всичко. Всички прегрешения и се прощаваха. Та нали беше подрастваща и тоя факт винаги бе коментиран на утринната закуска от цялото семейство.

Наближи Зарезан. Джуниър се приготви да го посрещне с приятели на старата семейна вила в лозята. Приготви раницата, напълни една бутилка вино, пъкна Цурка в синя платнена торба така че да се вижда само главата и тръгна за тролейната спирка. Организацията на мероприятияето бе на ниво и затова в уречения час цялата компания с весели възгласи и смях огласи вилната зона на западна Шаровитица.

Иска ли питане, че главното внимание на зарезващите бе Цурка. Прехвърляха я от ръце на ръце, милваха я, радваха и се. Котето търпя, търпя и в един щастлив момент се отскубна и се покатери на високото черешово дърво. Тя стигна до самия му връх, впи нокти в един напечен клон и загледа тържествено зовящите я отдолу човешки същества. Нямахше и намерение да слиза. Беше и писнало да я мачкат и тук, сред розовите лъчи на изгрева, се чувстваше прекрасно.

Най-накрая компанията я остави намира. Чукаха се чаши, вдигаха се наздрависи, опитваха се мезета и малкото коте бе почти забравено. Когато обаче Джуниър се подсети да погледне към върха на дървото се оказа, че котето го нямаше там. То бе избягало в неизвестна посока. Той разтревожено съобщи факта на компанията и всички започнаха да посвиркват и „мацкат“, да го викат и увещават. Да, ама не! От Цурка нямаше и следа. Вероятно бе забравила името си защото не се появи до вечерта.

Мръкваше и компанията полупияна, забравила да зареже лозето, се запъти към града. Със стегнато сърце Джуниър се принуди да тръгне с тях. Той многократно се обръщаше, зовеше любимката си, подвикваше с надежда да я мерне, но нищо. Котето го нямаше.

След една седмица Джуниър нарами раницата и тръгна отново за фамилното лозе. Беше тъжен. Мислеше, че ще намери котето умряло от студ пред вратата на вилата, или пък в някоя пряспа удушено от лисица. Наближи вилата, отключи вратата, метна раницата на един стол и въздъхна...

– Мя-я-у-у-у!

Една бледа котешка сянка се стрелна от черешата, проверя се между крачолите на панталоните му и започна да се отърква с доволно

мъркане. Беше Цурка. Видимо изпостаяла, с полуразцепено ухо и одраскана муцунка, с опашка плътно набита с топчета изсъхнал репей, тя се радваше с неподправено чувство на щастливата среща.

– Батковото маченце! Ела ми милото! Ела! Ти си ми било ловец!/? Яребица ли хвана? Или пък пьдпъдък? И са ти изподрали нослето! О-о-о, о-о-о!

Джуниър се присегна с привичен жест, хвана котето за гръбчето и го гушна на топло в ръчно плетения си зелен пуловер. То замърка блаженно, гризна подаденото му парче сирене и се унесе в дрямка.

Слънцето изгряваше със златно зарево над хълмовете на Шаровица. Джуниър бе седнал на едно плътно мъхесто килимче на терасата на вилата. Бе сплел нозе в йогистката поза „полулотос“. Устните му мълвяха някаква източна молитва, а светло-сините му очи зад полупритворените клепачи гледаха унесено някъде далеч в пространството. Той медитираше. Цурка, свита на кравай в скута му, дремеше изтощено и мъркането и ту се усилваше ту отслабваше като хурката на преядяща баба.

Минаха две години от заселването на палавото коте в апартамента на Мрънкови. Характерите бяха вече опознати. Изненадите бяха сведени до възможния минимум. Въпреки всичко те никога не свършваха. Доктор Тронков беше редовен гост на семейството. При една нервно създадена се обстановка, когато всички мислеха, че Цурка е пред нервен стрес, той със завидна вещина откри, че и расте кътно зъбче. Първото разгонване на котето пък пошури целия етаж на кооперацията. Отличната координация на Цурка правеше възможно прескачането на перилата между съседните тераси на жилищата. Тя беше завидна къщовница и всеки неин набег завършваше с довличането на някаква вещ от предимно хранителено естество. Г-жа Мрънкова често намираще на съвсем неочаквани места парченца от пържена скумрия, недоядена наденица или полуоглозгана пилешка кълка. Всичко се пазеше в тайна защото уличаването на крадеца би довело до съседска крамола, а това съвсем не бе желателно. Пострада и йогистката диета на Джуниър. По неведоми пътища на прозрението Цурка откриваше пакетчетата с изсушени и осолени кайсиеви и лешникови ядки. Разкъсваше ги без колебание и излапваше без остатък съдържанието им.

На двегодишнината от заселването и при Мрънкови, Цурка беше наградена с половин опечен гълъб. Другата половина бе оставена за следващите дни, защото едно коте колкото и да е лакомо не може да изяде цял гълъб. Беше и вързана червена панделка на врата, което пък

от своя страна доведе до бурни протести и опити за отървяване. Шампанското, задължително закупено за случая, гръмна сред бурни възгласи и аплодисменти което пък от своя страна доведе до светкавична котешка реакция.

С отрепетиран отскок Цурка се озова на една от чашките на полюлея. За случая всички лампи бяха завити и той светеше като ярка коледна елха. Силната светлина винаги дразнеше котката, затова тя повтори своя отскок в посока на библиотеката. Мъхестата и опашка се завъртя и помете ламаринения Буда. Полюлеят пък, тласнат от силния отскок се люшна към тавана, старата конопена връв която го държеше за куката не издържа и се скъса. Силен трясък огласи присъстващите. Сред облаци прах и пълна тъмнина светлинното чудо падна на отгрупаната с деликатеси салонна маса и остана там за да подчертае, че на тоя свят няма нищо вечно и нищо трайно.

Тук му е мястото да спомена, че Джуниър се прехранваше с проекти които сам правеше на закупения преди година компютър втора употреба. Често се случваше да работи в събота и в неделя за да ги завърши. Сроковете за предаването им бяха винаги спешни, затова и напрежението по извършването им бе голямо. Той денонощно чукаше по клавиатурата. Неизменна компания му бе Цурка. Тя лежеше на монитора, следеше заинтересовано движенията на пръстите му, след това се унасяше в дрямка и замъркваше така, че и на Джуниър му се доспиваше. Той ставаше, сваряваше си кафе, и продължаваше. Често пъти чашката с кафето биваше съборена от скока на Цурка, но това не водеше до съществени кавги, защото за такива нямаше време. Всички палави прегрешения и се прощаваха.

Ети пък замина за няколко месеца на работа в Италия. Купи си Джи Ес Ем и с него редовно се обажаше за да се осведоми за здравето на домашната любимка. Изпращаше и въздушни целувки при които Джуниър долепяше телефонната слушалка до ухото на котката за да чуе и се увери, че се отнасят до нея.

При второто разгонване на Цурка, тя неочаквано изчезна от апартамента. Минаха два дни но така и не се появи. Госпожа Мрънкова тъкмо хвърляше за пети път картите за да отгатне къде е забегнала, когато плавницата неочаквано се появи. Беше мирна и кротка. Оставяше се да я гаят и да и се радват. Имаше доволен вид на дълго и мъдро живяла баба. Ядеше лакомо всичко което и предлагаша. Даже пишкаше на определеното място, сиреч в тепсията със ситен пясък поставена до външната врата. Набезите и по съседните тераси почти прекъснаха.

В един хубав есенен ден на входната врата се позвъни. Беше Ети. Държеше голяма чанта в ръка. Прибираше се от Италия. Всички я посрещнаха с радостни възгласи. Цурка отърка опашка около прасците и. Ети я повдигна и целуна по отхапаното ухо, погали я зад ушите вследствие на което котката замърка блаженно.

Г-ца Мрънкова извади подаръците. Всички седнаха в хола за да пийнат за добре дошла. Джуниър пусна от компютъра хубава музика. Г-жа Мрънкова разля в чашите скъп италиански коняк.

– Ха наздраве! И добре дошла у дома! – каза тя и вдигна кристалната чаша.

– А-а-ло-о-о! Я погледнете Цурка! Тая котка да не е бременна, бе хора? Коремчето и е пораснало! – каза с колебание Ети. Острият и преценяващ поглед напоследък не я лъжеше.

Всички обърнаха очи към палавницата. Джуниър остави недопитата чаша и се втренчи в котката. Г-жа Мрънкова намести очилата си и хлъцна. Съседката по етаж се усмихна ехидно, изкикоти се невъздържано и излюкари нещо почти неразбрано. Д-р Тронков стана замислено, погали Цурка след това опипа нежно коремчето и весело заяви:

– Ха честито! След два месеца ще си имате котенца!

– Леле-е-е-е! – хлъцна повторно г-жа Мрънкова. – Боже упози!

Възкликанието беше повече от искрено. Само палавницата не реагира адекватно на човешките емоции. Тя пристъпяше важно между дивана и фотьойла, кършеше елегантно снага и човек добиваше впечатлението, че разговорът на гостите въобще не я вълнуваше. Какво ли пък! Нека се вълнуват! Само да не я мачкат и дърпат за опашката!

В притихналия хол, сред синкавия ефирен дим на запалените цигари се лееше леката и игрива мелодия на бразилска ламбада.

КРАЙ

© Алекс Болдин

Источник: <http://bgstories.athost.net>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4997>]